

Mile Lajos, Magyarország kolozsvári főkonzul köszöntő beszéde

Elhangzott 2020. november 20-án, A Magyar Tudomány Napja Erdélyben – 19. fórum rendezvény megnyitóján

Tisztelt elnök urak, tisztelt főtítkárné asszony, tisztelt főtítkárhelyettes asszony, tisztelt alpolgármester asszony, tisztelt rektor úr, rektorhelyettes úr, tisztelt meghívottak, hölgyeim és uraim!

Először is külön köszönetet mondok az Erdélyi Múzeum Egyesületnek. Az idei szervezés még nagyobb erőfeszítést, odafigyelést igényelt, alkalmazkodást a megváltozott, rendkívüli körülményekhez. Köszönöm tehát Keszeg Vilmos elnök úrnak és Bitay Enikő főtítkárnénak a munkáját, és mindenkinek, aki hozzájárult a mostani konferencia megtartásához.

Az elszánásnak, a leleménynek és a rugalmasságnak köszönhetjük, hogy most is megtartjuk a Magyar Tudomány Napja Erdélyben című rendezvényt, így nem szakad meg a 2002-ben elindult folyamat. Tudjuk milyen nehéz újrakezdeni valamit, ha egyszer félbeszakadt. Így a szervezőknek és a résztvevőknek az odaadása eredményezte azt is, hogy az Egyesület 1859-es megalakításának tartalmihoz, célkitűzéseihez folyamatosan hűségesek tudunk maradni. A mostani konferencia központi eleme, rendező elve és egyben jelige a „Jövőformáló Tudomány” címet viseli.

Különösen érdekes a mostani helyzetben arra vállalkozni, hogy a jövő formálásáról diskuráljunk, és tegyük ezt fiatal kutatók bevonásával, középpontba állításával.

A félelmek, bizonytalanságok, kiszámíthatatlan fejlemények közepette a tudománynak, a szellem embereinek konok kitartással kell szembenézni az adott helyzettel, és a jövő lehetséges minőségeiről, az alkotó hozzáállás, a formálás módszertanáról értekezni. Ezt én, minden fellengzőség nélkül, intellektuális bátorságnak nevezem, nem rejtem tehát véka alá, hogy morális mozzanatot is látok a konferencia tematizálásában, nem tagadva a pozitivisták megközelítés eredményeit.

A magyar tudományosságot, mint összefoglaló fogalmat úgy értelmezem; ez a kategória megengedi, hogy a fogalom tartalmát, a maga sajátos kontextusában egységesnek tételezzük, a sajátos kontextus természetesen magában foglalja az egyes szakterületek autonómiáját és a rendszer egészének összefüggéseit, bonyolult viszonyrendszerét. Ebből a megközelítéséből igazolható és könnyen belátható, hogy az erdélyi tudományosság szerves része a összmagyar tudományosságnak, és mint ilyen az egyetemes művelődésnek, tudományosságnak is alkotóeleme. Nincs itt arra idő, hogy ezt bizonyítandó annak felsorolásába belefogjak: hányan, mi módon gyarapították az emberiség ismereteit a világról, hányan foglalták el helyüket a világhírű, elismert tudósok között. Maradjunk itt annál a ténynél, hogy ez a konferencia immár évről-évre igényesen mutatja be azt a szellemi aktivitást, ami az erdélyi tudósokat jellemzi, természetesen kötődve az összmagyar tudományosság folyamataihoz, s ebben a kölcsönhatásban és egységben jelenik meg a nemzetközi térben.

Ez a mostani konferencia is abban a hitben erősít bennünket, hogy minden mostoha körülmény dacára, sőt a nehézségekben rejlő lehetőségeket kihasználva, a jövő is lehetővé teszi az együttműködéseknek ezt a nagyszerű halmazát. Nem szabad tehát egy pillanatig sem lemondani annak formálhatóságáról.